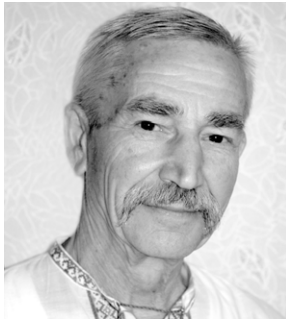

Михасю Ткачу – 75!

Михайло Михайлович Ткач народився 19 вересня 1937 року у селянській родині в селі Ленінівка (Сахнівка) Менського району, що на Чернігівщині. Батько Михайло Веремійович загинув у бою із фашистськими загарбниками під час війни. Мати Ганна Марківна трудилась у колгоспі, виховувала трьох синів. Сім'я бідувала, особливо у післявоєнні роки, про що згодом Михась Ткач напише в оповіданнях «Вечірній світ» та «Дике поле».

По закінченні семирічки у 1953 році Михайло Михайлович працював у колгоспі – від орача і косаря до обліковця. Відслужив строкову військову службу танкістом у Туркменістані, у пустелі Кара-Кум, у 1956–1958 роках. Невипадково після демобілізації навчався в Ніжинському технікумі механізації, перековуючи мечі на рала. Працював трактористом.

Але бажання писати і малювати покликало Михася Ткача на навчання до Московського народного університету мистецтв на факультет малюнка і живопису. Навчаючись заочно, працював художником у Чернігівському історичному музеї ім. В.В. Тарновського та в будівельному тресті № 2.

Почав писати вірші та оповідання. Перший вірш поета-початківця «Весна» ще у 1959 році опублікував у борзнянській районній газеті «Шлях Перемоги» тоді кореспондент, а зараз відомий поет Олексій Довгий.

Перше своє оповідання «Неспокій» Михась Ткач побачив опублікованим через 14 років у всеукраїнському журналі Спілки письменників України «Вітчизна» (1973.-№10). Далі прозові твори письменника з'являлися у журналі «Жовтень», альманасі «Вітрила» та інших виданнях.

Перша книга прозаїка «Сонячний полудень» побачила світ у 1979 році. У видавничій рецензії на неї відомий прозаїк Володимир Дрозд писав: «Він уміє грамотно і досить точно побудувати фразу, мова його творів справді українська, а не той суржик, яким рясніють твори початкуючих. Більше того, він досить майстерно надає тій мові поліського колориту».

Щоправда, видана книга суттєво відрізнялася від рецензованого Дроздом рукопису. До неї не потрапили ті твори, які відомий письменник відзначив як найкращі. Михась Ткач із жалем згадує про те скорочення книги.

Критика схвально зустріла першу книгу молодого прозаїка і відзначила його зацікавленість темою звичайної людини.

Михась Ткач з перших своїх творів намагався показати духовний світ людини, характери, мотиви дій людей. Герої письменника – в основному селяни та звичайні трударі міста. Вони мріють, у них є якась духовна мета чи захоплення. На відміну від героїв соціалістичного реалізму, герої Михася Ткача звичайні люди, живуть і діють без політичного пафосу.

Друга прозова книга письменника «Світле диво» показала його майстерність у відкритті непомітного на перший погляд – краси природи, характерів людей, які за своїми духовними якостями, захопленнями, благородством є окрасою і села, і міста.

У 90-х роках минулого століття Михась Ткач направляє свої сили на розбудову обласного Товариства української мови імені Тараса Шевченка (тепер «Просвіта») як відповідальний секретар громадської організації.

Це йому належить ідея створення громадського письменницького об'єднання

в Чернігові. Михась Ткач згуртував навколо себе чернігівських літераторів, які з різних причин перебували поза Спілкою письменників України. Так у серпні 1992 року утворилася «Літературна спілка «Чернігів».

Письменник став ініціатором заснування журналу, який спочатку носив назву «Чернігів», а згодом – «Літературний Чернігів». Він став і головним редактором часопису. Навколо журналу згуртувалося багато літераторів як нашої області, так і вихідців з Придеснянського краю.

Початок дев'яностих років був складним і для письменника, і для журналу. Але щоквартальник майже регулярно, за поодинокими винятками, друкувався. З метою економії коштів – у районній друкарні. Роки «на колесах» стали для Михася Ткача не тільки повними тяжкої праці, а й багатими на творчі спостереження, зустрічі зі звичайними людьми, їхніми болями і радощами.

Саме тому у 90-х роках він написав найбільше. Вийшли друком його книги оповідань та повістей «Світанковий ранок» (1993), «Дике поле» (1994), «Гірка ягода калини» (1996), «Веселий Штанько» (1997), «Відлуння душі» (1999).

Робота над журналом «Літературний Чернігів» забирала і забирала багато часу. Адже Михась Ткач організовував конкурси для молодих літераторів, активно листувався з авторами, формуючи нове обличчя журналу. Часопис перетворився на мистецький, в ньому почали представляти і художників Чернігівщини з ілюстраціями їхніх картин.

Після кількарічної перерви виходять книги Михася Ткача «Багряні громи» (2004), «Осінні акорди» (2006), «На зламі століть» (2008), «Спадок» (2011), «Зерна слова» (2012), а також книги для дітей: «Зимові сюрпризи» (2004), «Ласий ведмідь» (2005), «Анюта» (2007).

Подвижницька праця Михася Ткача поцінована як літераторами, так і державою. Він – лауреат премії імені Михайла Коцюбинського, Міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень».

Письменнику і подвижнику присвоєно звання «Заслужений працівник культури України».

З ювілеєм вас, Михайле Михайловичу! Натхнення!

Владислав САВЕНОК

Редколегія журналу «Сіверянський літопис» приєднується до цих вітань та бажає ювіляру світла, добра, радості і нових цікавих творів.